

תלמודו בידו

דף י עמוד ב

א] האם לשון "ויהי" או "ויהי בימי" הוא תמיד לשון צער ?

ב] מה היתה צניעותה של תמר, ובמה זכתה בשכר צניעותה ?

ג] מנין שמקום עמידת הארון בבית המקדש לא תפס מקום, אלא בנס עמד ?

ד] כיצד נדרש "והכרתי לבבל שם ושאר ונין ונכד" ?

ה] האם הקב"ה שמח במפלת הרשעים ?

א] ויהי: פעמים הוא לשון צער, כגון "ויהי כי החל האדם לרב", והחלו לחטוא. ופעמים שהוא לשון שמחה, כגון "ויהי ערב ויהי בקר".

ויהי בימי: הוא לשון צער. כגון: 1. "ויהי בימי אחשוורוש", המן היה.

2. "ויהי בימי שפוט השופטים", היה שם צער של רעב.

3. "ויהי בימי אמרפל", היה שם צער מלחמה.

4. "ויהי בימי אחז", היה צער כשחצין מלך ארם עלה על ירושלים למלחמה.

5. "ויהי בימי יהויקים", היה צער כשבימיו התחיל החורבן והגלות.

ב] צניעותה: תמר כיסתה את פניה בהיותה בבית יהודה חמיה, ויהודה לא הכירה כלל. **שכרה:** יצאו ממנה מלכות בית דוד [שהם מצאצאי פרץ בנה], וישעיה הנביא.

ג] מידות הארון שתי אמות וחצי אורך, ואמה וחצי רוחב. ומידת קודש הקדשים עשרים על עשרים אמה.

והיה רווח עשר אמות מהארון לארבעת הכתלים, מכאן שהארון אינו מן המדה.

ד] שם, שאין לבבלים כתב משלהם, אלא משל אומה אחרת. שאר, שתישכח שפתם. ניין, שלא תהיה להם מלוכה. ונכד, זו ושתי שהיתה נכדת של נבוכדנצר.

ה] אינו שמח. לכן מנע מהמלאכים לומר שירה בשעה שטבעו המצריים בים. "ישיש ה' עליכם להרע אתכם", היינו שגורם לאחרים לשמוח במפלת רשעי ישראל.